

anta luba minna, kuhu ta tahaks. Need sõ, numed ei rõmustanud teda sugugi. Nuttes korjas ta oma hilbud kolu. Kuhu pidi ta nüüd ka põdrama? Ees see olnud nõnda, kõik rahvas pidid teda margaks lugema, ja kõik töötab marga oma peresse? Wangihoidja ja tema naene uskusid ommeti, et waene Leenaku oli ilmasüüta. Need andsid temale rublatuki teele kaasa ja veel ühe kirja wangihoidja ámma kate, kõs eemal kõrve pool alas, kas ta ehk sealt tööks teenistust leida. Leena tónas neid wesiiste filmadega ja läks kõrve poole. Seal toimetati temale üks teenistus, ja tema tegi oma tööd truuviiste ja auusaaste, et ta kül ifa oli kurb ja nukr; aga leivwanemad olid tegmaga wååga rahul.

Peetri onu oli jääe oma lindudega fotu ára, ja Juhan viis teda nüüd viimist korda sinna. Wanamees oli seitsekümmend kolm aastat wana, ja oma viisi ifa veel priske, et mitu luges teda vast mõne kuekumne aastaseks. Uga tema surma tund oli ligi.

Sai Peeter neli nádalat fotu ára olnud,

siis seisis ühel laupááwa óhtul Üiirk Turb oma ukse ees ja wahtis üht ratsa sõitjat, kes töötas alewisse. Mees istus ühe musta ruuna seljas, ja see oli üle ja üle walges wahus. Üiirku ete jäi mees pidama ja kuulas, kus Kure Peetri maja pidi olema. Üiirk möistiš kõhe, et wanamehega pidi ise lugu olema, joostis mehe jure teda saatma, aga palus ráaklida kuidas Peetriga lugu on, sest ta ise on tema ligem sugulane.

Wôoras jutustas siis ka temale, et Peeter eile, reede, louna járele jáanud haigeks ja olnud halmatud, ja nüüd wõimatu maas.

Üiirk näitas temale Peetri maja ja joostis nagu meeletu koju. Kodu ta ei ráäkinud kellelegi sõna, waid heitis magama. Tema aiwa arwas seda ja teist, et kõige õb otsa temale ei tulnud und filmi.

Kül kohkusid wana Üriinu ja Juhan neid haledaid sõnumid kuuldes, ja Juhan töötas kõhe ratsa oma kallist petemeest ja kašvatajat waatama. Teisel pááwal oli púhapááw. Kurb Üriinu läks firiku oma hingele jahutamist ot-